28/01/2020

Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος- Μία χαρισματική μορφή

/ Επικαιρότητα

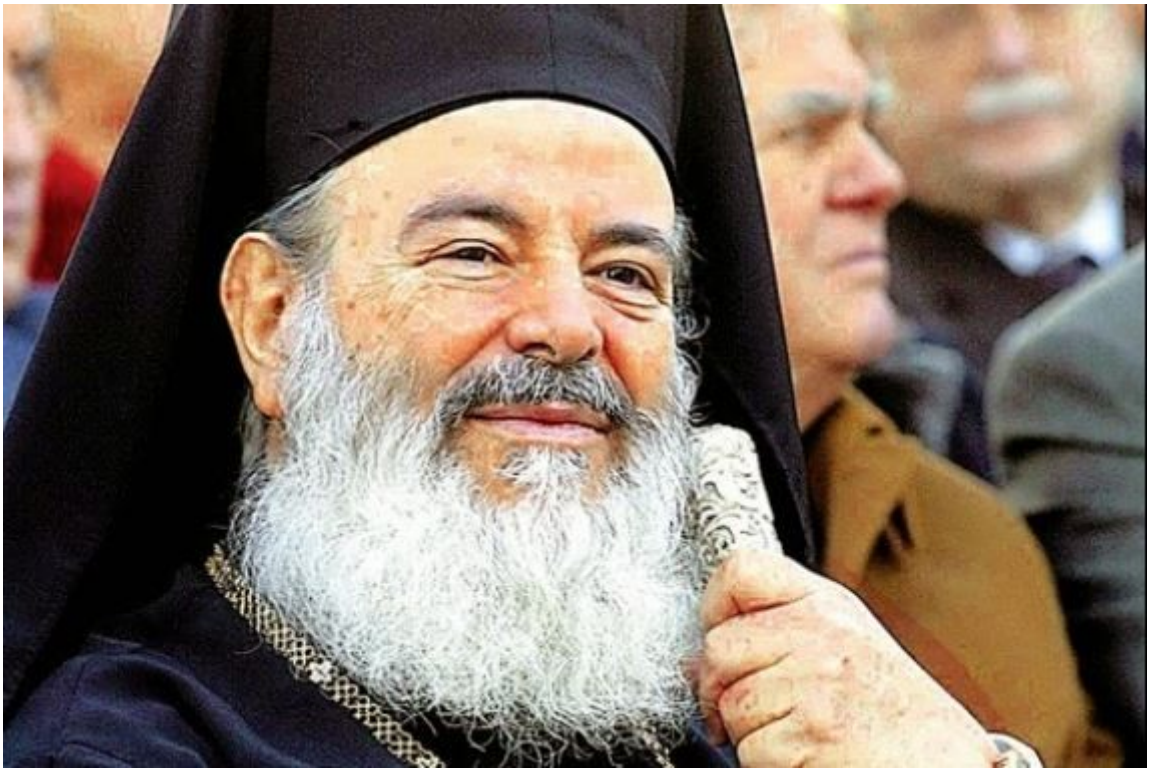

Συμπληρώνονται σήμερα δώδεκα χρόνια από την κοίμηση του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού Χριστοδούλου Α΄.

Κάθε χρόνο αυτές τις ημέρες ζωντανεύει στη μνήμη μας η μορφή του, έρχονται στο νου μας χιλιάδες αναμνήσεις, τις οποίες ο ο Μακαριστός μας άφησε παρακαταθήκη. Η πύρινη γλώσσα σταμάτησε να μιλά και να καλεί για αγώνες, με οράματα και ελπίδες. Η καρδιά του μεγαλόψυχου αυτού Ιεράρχη έπαψε να χτυπά τα ξημερώματα, στις 5.15 ημέρα Δευτέρα της 28 Ιανουαρίου 2008.
Ο ακάματος εργάτης της Εκκλησίας μας, αναπαύεται εν Κυρίω.

Τον έκλαψαν, τον θαύμασαν, τον πίστεψαν, τον αγάπησαν, τον εμπνεύστηκαν, εκατομμύρια Έλληνες, μικροί και μεγάλοι και όλοι αναγνώρισαν το μεγαλείο της ψυχής του. Σπάνια συναντάμε τόσο μεγάλες χαρισματικές προσωπικότητες, ο σοφός λαός λέει ότι, σαν τον Ηγέτη Χριστόδουλο γεννιέται ένας ανά εκατό χρόνια. Για τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο έχουν γραφεί πολλά και έχουν ειπωθεί περισσότερα και όλοι μας σήμερα, μαζί του, δικαιωνόμαστε.
Ο τόπος μας, εκτός από Πολιτικούς Ηγέτες έχει προσφέρει στην Πατρίδα μας, στο

Έθνος μας και Πνευματικούς Ηγέτες, ανθρώπους που στο πέρασμά τους από αυτή τη ζωή, λάμπρυναν με το ήθος τους, την οσιακή μορφή τους, την Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Ο Μακαριστός Χριστόδουλος ήταν ένας από αυτούς, ήταν πραγματικό Κόσμημα της Ελλαδικής Εκκλησίας μας.

Του Χρήστου Σιάσου

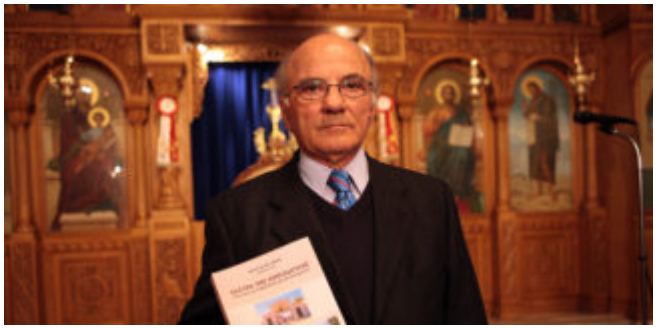

Αυτές τις ημέρες ας φέρουμε στη μνήμη μας τον φωτισμένο εκείνο Ιεράρχη που σήμερα, αν ήταν κοντά μας σίγουρα, η Ελλάδα μας και όλοι εμείς θα ήμασταν σε καλύτερο δρόμο…

Ο Χριστόδουλος, κοσμικό του όνομα Χρήστος, γεννήθηκε στις 17 Ιανουαρίου 1939 στην όμορφη Ξάνθη, από προσφυγική οικογένεια που ήρθε στην Ελλάδα από την Αδριανούπολη της Ανατολικής Θράκης το 1924, μετά την υποχρεωτική ανταλλαγή των πληθυσμών.

Ο πατέρας του, Κωνσταντίνος, την δύσκολη και βασανιστική για τον Ελληνισμό τετραετία, 1946 έως το 1949, διετέλεσε Δήμαρχος Ξάνθης. Μετά την κήρυξη του πολέμου της Γερμανίας κατά της Ελλάδος και για λόγους ασφαλείας, ο πατέρας του παίρνει την οικογένεια και έρχεται στην Αθήνα, στην περιοχή της Κυψέλης. Ο Χρήστος, φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο που λειτουργούσε στην οδό Πατησίων κοντά στη στάση «Λυσσιατρείο» και στη συνέχεια γράφτηκε στο Λεόντειο Λύκειο Αθηνών, κοντά στον Άγιο Λουκά Πατησίων, οι επιδόσεις του ήταν πάντα Άριστες.

Το 1956 εισήχθη στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών όπου το 1961 έλαβε το πτυχίο με «Άριστα». Στη συνέχεια φοίτησε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από το 1962 έως το 1967, όπου έλαβε το πτυχίο με «Άριστα». Από μικρός βρισκόταν κοντά στην Εκκλησία και στο ψαλτήρι.

Φλεγόμενος από Ιερό ζήλο για το Μοναχισμό και την Ιεροσύνη, εκάρη Μοναχός στην Ιερά Μονή Βαρλαάμ των Μετεώρων, στις 16 Μαΐου 1961 και την επομένη της κουράς του, 17 Μαΐου, εορτή του Αγίου Αθανασίου Χριστιανουπόλεως, χειροτονήθηκε Διάκονος στην εκκλησία των Αγίων Αναργύρων Τρικάλων και έλαβε το όνομα Χριστόδουλος. Από τη θέση αυτή ο Χριστόδουλος είχε επιδοθεί στο κήρυγμα, την κατήχηση και την διδασκαλία της Χριστιανικής Πίστης.

Το 1965 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και αμέσως Αρχιμανδρίτης. Τοποθετήθηκε Ιερατικός Προϊστάμενος και Ιεροκήρυκας στον Ιερό Ναό της Παναγίτσας του

Παλαιού Φαλήρου στον Πειραιά. Επισκέπτονταν συχνά μαζί με τους Μητροπολίτες, πρώην Καλλίνικο Πειραιώς και Αμβρόσιο Αιγιαλείας, το ορμητήριό τους, την Ιερά Μονή της Παναγίας της Χρυσοπηγής στο Καπανδρίτι.

Στις 14 Ιουλίου 1974, εξελέγη, Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού, σε ηλικία μόλις 35 ετών. Η ενθρόνισή του γίνεται στις 4 Αυγούστου του ιδίου έτους. Σημαντική υπήρξε η συμβολή του στους αγώνες της Εκκλησίας για την θεσμοθέτηση του Θρησκευτικού γάμου ως ισοκύρου έναντι του πολιτικού, 1982, για την αποτροπή του «αυτόματου διαζυγίου».
Στις 10 Απριλίου 1998 απεβίωσε ο Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ και η Εκκλησία της Ελλάδος καλείται να εκλέξει τον νέο της Αρχιεπίσκοπο.
Στις 28 Απριλίου 1998 ο Τοποτηρητής του Αρχιεπισκοπικού Θρόνου, Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, συγκάλεσε στο Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αθηνών την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος και νέος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος εκλέγεται ο Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Χριστόδουλος. Ιστορική ημέρα για την Ορθοδοξία, για την Εκκλησία της Ελλάδος, για τον Ελληνισμό.
Την νενομισμένη Διαβεβαίωση ενώπιον του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας έδωσε στο Προεδρικό Μέγαρο, την Παρασκευή 8 Μαΐου 1998.
Με κάθε επισημότητα, με εξαιρετικά λαμπρό τρόπο και Βυζαντινό μεγαλείο, τελέστηκε στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό των Αθηνών, το Σάββατο 9 Μαΐου 1998, η ενθρόνιση του νέου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου. Με τη συμμετοχή σύσσωμης της Θρησκευτικής, Πολιτειακής, Πολιτικής, Στρατιωτικής Ηγεσίας της Χώρας, καθώς των Νομαρχιακών και Δημοτικών Αρχών, των εκπροσώπων Συλλόγων και Φορέων και πλήθος κόσμου.

Ο Ενθρονιστήριος Λόγος

Στον ενθρονιστήριο λόγο του υποσχέθηκε ότι θα υπερμάχεται τα δίκαια της Εκκλησίας, γι΄αυτό επέλεξε να κάμει τη μεγάλη «ρήξη». Τη στιγμή δε που δάκρυσε αισθάνθηκε ότι αναλαμβάνει μεγάλη ευθύνη απέναντι στο πιστό Λαό της Ελλάδος και περισσότερο στα αγαπημένα του Ελληνόπουλα, σαν να σκέφθηκε από πού ξεκίνησε και που έφθασε με τη βοήθεια του Θεού.
«… Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει καί τή διάθεση καί τή δύναμη νά σταθεῖ, μέ ὅλο τό κῦρος τῆς παγκόσμιας ἐκκλησιαστικῆς τής ὀντότητας, ἐνσυνείδητα παρά τό πλευρό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν δικαίων του…
Μέ τό ἴδιο πνεῦμα ἀνεπιτήδευτης ἀγάπης ἀγκαλιάζω νοερά καί ὅλες τις ἄλλες Σεβάσμιες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί τούς Σεπτούς Προκαθημένους τῶν…
Ὁ λαός μας στρέφεται καί πάλι πρός τήν Ἐκκλησία, …Ζητᾶ ἀπεγνωσμένα τήν καλοσύνη της, τή φιλευσπλαχνία της, τή μακροθυμία καί τό ἔλεος της, τό μήνυμα

τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δικαιοσύνης που κομίζει γιά νά πεισθεῖ νά πέσει στήν ἀγκαλιά της.
Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ποτέ δέν φοβήθηκαν τόν διάλογο μέ τόν κόσμο ἔστω τῆς πλάνης, τῆς ἁμαρτίας καί τῆς αἵρεσης... Μέσα ἀπό τά Ἱερά Μυστήρια ἐνισχύει τις ψυχές τοῦ κόσμου καί στέκεται σύμβολο ἀνθρωπιάς καί ἱερότητας. Ὅποιος ἀρνεῖται αὐτές τις ἀλήθειες βρίσκεται μακρυά ἀπό τήν πραγματικότητα. Τιμῶ καί σέβομαι τούς ἱερεῖς πού ἐμπνέονται ἀπό τά ἱεραποστολικά ἰδεώδη, καί ὑποκλίνομαι νοερά ἐμπρός στό ἀθόρυβο καί ἐν πολλοῖς ἄγνωστο ἔργο τους.
Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ μόνη Εὐρωπαϊκή Χῶρα που εἶναι ἀμιγῶς Ὀρθόδοξη.
Μέ ῥωμαλεότητα καί τόλμη ὀφείλουμε νά καταπιασθοῦμε οὐσιαστικά μέ τά προβλήματα τῆς Νεολαίας μας... Ὁ Ἑλληνισμός καί ἡ Ὀρθοδοξία ἀξίζουν καί μποροῦν τό καλύτερο. Τελειώνοντας, ἀπευθύνομαι εἰδικά στούς Νέους τῆς Πατρίδας μας καί τούς λέγω: Παιδιά μου, χρυσά τῆς Ἑλλάδος παιδιά. Εἶσθε τό καμάρι τοῦ Γένους, δαφνοστεφανωμένη ἀπαντοχή μας.
Ὅμως σᾶς πονέσαμε πολύ μέ τήν ὑποκρισία μας καί σᾶς εὐτελίσαμε μέσα σας τήν ἔννοια τοῦ χρέους. Σᾶς χρεώνουμε τις παρεκτροπές σας, ἐνώ εἴμαστε οἱ ἠθικοί αὐτουργοί τῶν. Σᾶς στερήσαμε τήν ἀγάπη, σᾶς ἀφήσαμε ἔρμαιους στά κύματα τοῦ κατακλυσμού τῆς Βαβυλῶνας. Σᾶς ἀναγκάσαμε νά ζεῖτε σ' ἕνα κόσμο ἀπάνθρωπο, ἀνηλεή καί ἀνοικτίρμονα. Σᾶ ὑποδείξαμε νά ἀκολουθήσετε δρόμους, πού ἐμεῖς δέν βαδίζαμε. Σᾶς ἀφαιρέσαμε τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα. Γκρεμίσαμε ἀπό μέσα σᾶς κάθε ἰδανικό. Κι ὅμως λέμε ὅτι σᾶς ἀγαπάμε. Σεῖς, μέ τήν ὀξύνοιά σας καταλάβατε τήν ἀσυνέπειά μας. Καί μᾶς ἐγκαταλείψατε. Δέν μᾶς ἐμπιστεύεστε πιά, δέν θέλετε νά ζήσετε στόν κόσμο πού ἐμεῖς σᾶς ἑτοιμάσαμε. Καί στραφήκατε στήν ἀναζήτηση τῆς χίμαιρας μέσ' ἀπ' τά ναρκωτικά, στήν ἐπιβεβαίωση σας μέσ' ἀπό τή βία.
Παιδιά μου, σήμερα αὐτός πού σᾶς ὁμιλεῖ, παίρνει πάνω του τήν εὐθύνη γιά τις ἀπέναντι σᾶς ἁμαρτίες ὅλης τῆς γενηάς του, καί σᾶς ζητᾶ συγγνώμη. Θέλει ὅμως ταυτόχρονα νά σᾶς πεῖ πως καμιά ἁμαρτία δική μας καί καμιά ἀστοχία δική σας δέν μπορεῖ νά σᾶς κλείσει τό δρόμο πρός τήν καταξίωση...»
Ο λόγος του Αρχιεπισκόπου συγκλόνισε όλους τους πιστούς, σήκωσε την Χριστιανοσύνη πολύ ψηλά, άνοιξε τις καρδιές των παιδιών μας, όλης της νεολαίας, ο Ελληνικός Λαός πανηγύριζε. Η Αγιοτάτη Ελλαδική Εκκλησία του Χριστού μας απέκτησε τον ΑΞΙΟ ΗΓΕΤΗ της, τον Άξιο Αμπελουργό της. Νέος, δυναμικός, αγωνιστής, άκαμπτος, λόγιος, όσο ολίγοι Ιεράρχες. Η απλότητα, η ηθική ακεραιότητα, η ευγένεια, η καλοσύνη, η ιεροπρέπεια, η εμμονή του στην Ορθόδοξη Πίστη και στις παραδόσεις της Εκκλησίας μας, η απέραντη αγάπη προς τα Ελληνόπουλα ήταν τα χαρίσματα του νέου Αρχιεπισκόπου.
Έβαλε την προσωπική του σφραγίδα στη σύγχρονη Ιστορία της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά και σ' όλο το Ελληνικό Έθνος.
Άνοιξε νέους δρόμους αναζήτησης, φέροντας πιο κοντά στην Εκκλησία τους νέους

και αφού πρώτα τους «ζητά συγγνώμη», τα καλεί να έρθουν στην Εκκλησία λέγοντας τους: «...Ελάτε με σκουλαρίκια και με μπλουτζίν στην Εκκλησία ...». Συγκρούστηκε, από άμβωνος, με «υψηλά» πρόσωπα για να προστατέψει την παρακαταθήκη των Ελλήνων Χριστιανών.
Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ίδρυσε πάνω από 14 νέες Ειδικές Συνοδικές Επιτροπές, καθιέρωσε επίδομα τρίτεκνης οικογένειας στην περιοχή της Θράκης.
Προτάθηκαν και χειροτονήθηκαν 29 Μητροπολίτες, 5 βοηθοί Επίσκοποι και Τιτουλάριοι Επίσκοποι σε κενωθείσες Μητροπόλεις.
Η δημιουργία του 2002 της «Αλληλεγγύης» αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι από το πολύπλευρο έργο του Χριστόδουλου με πλούσια φιλανθρωπική δράση. Πέντε χιλιάδες μερίδες φαγητού δίνονται στα παιδιά των φαναριών ανεξαρτήτως φυλής και θρησκεύματος καθώς και σε απόρους συνανθρώπους μας κάθε ημέρα.

Ο Χριστόδουλος, από την εποχή της θητείας του στη Μητρόπολη Δημητριάδος, εξέφραζε δημόσια τις απόψεις του όχι μόνο για Εκκλησιαστικά αλλά και για άλλα ζητήματα. Ήρθε σε σύγκρουση με την Κυβέρνηση του Κώστα Σημίτη το 1999-2000 για το ζήτημα της μη αναγραφής του θρησκεύματος στις αστυνομικές ταυτότητες. Όλος ο Ελληνισμός βροντοφώναξε και δήλωσε την πίστη του στα Όσια και τα Ιερά της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, και της Πατρίδας μας.

Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μιλά στους πιστούς στην Πλατεία Συντάγματος
Η σύγκρουση κορυφώθηκε το καλοκαίρι του 2000 όταν η Εκκλησία της Ελλάδος πραγματοποίησε δύο μεγάλες λαοσυνάξεις, στην Θεσσαλονίκη στις 14 Ιουνίου και στην Αθήνα στις 21 Ιουνίου 2000, συγκεντρώνοντας παράλληλα τρία και πλέον εκατομμύρια υπογραφές που τις παρέδωσε ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος στην Πολιτική Ηγεσία της Ελλάδος, στις 29 Σεπτεμβρίου 2001, με το αίτημα να διεξαχθεί δημοψήφισμα για την προαιρετική αναγραφή του Θρησκεύματος (Χ.Ο.) στις ταυτότητες. Το αίτημα απορρίφθηκε τόσο από τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας αείμνηστο Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο όσο και από τον Πρωθυπουργό της Ελλάδος κ. Κώστα Σημίτη.

Στους χιλιάδες πιστούς των λαοσυνάξεων, ο Αρχιεπίσκοπος μεταξύ των άλλων είπε: «... Προτιμήσαμε το φως της ημέρας για να πραγματοποιήσουμε τη συγκέντρωση μας. Δεν είχαμε τίποτα να κρύψουμε. Ξέραμε τι θα γίνει. Άλλοι προτιμούν την νύκτα και τα φτιασιδώματα... Ώ κι αν εσηκώνονταν από τους τάφους των τα μεγάλα παλικάρια του έθνους μας, οι Κολοκοτρώνηδες και οι Μακρυγιάννηδες και οι Μιαούλιδες και Μποτσαραίοι, οι παπάδες και οι δεσποτάδες, τι θα λέγανε εάν βλέπανε το γκρέμισμα που επιχειρούν σήμερα κάποια παιδιά τους, στην Ελληνορθόδοξη παρουσία μέσα στην κοινωνία και τα ραπίσματα που δίνουν στην μάνα τους την Εκκλησία...»

Image
Πλατεία Συντάγματος, 21 Ιουνίου 2000 (Λαοσύναξη)
Με εισήγησή του, η Ιερά Σύνοδος αποφάσισε, στις 12 Μαΐου 2000, την καθιέρωση Εορτής Μνήμης του Αποστόλου Παύλου ως Θρονικής Εορτής της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδος.
Image
Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χριστόδουλος στην Πνύκα.

Από της ενθρονίσεώς του, ο Αρχιεπίσκοπος πραγματοποίησε πάρα πολλές επίσημες επισκέψεις σε Ορθόδοξες Εκκλησίες του εξωτερικού.
Διατηρούσε ιδιαίτερα καλές σχέσεις με όλους τους Προκαθήμενους των Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Αναβάθμισε τον ρόλο της Εκκλησίας της Ελλάδος σε παγκόσμιο επίπεδο. Τον Μάιο του 2001 πραγματοποιείται στην Αθήνα επίσκεψη του Προκαθημένου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας Ιωάννη – Παύλου Β΄ που ολοκληρώθηκε με κοινή δήλωση των δύο Ιεραρχών.
Με την κοινήν αυτήν Δήλωσιν, ο Πάπας Ιωάννης Παύλος ο Β’, Επίσκοπος Ρώμης, και ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος, ευχόμεθα: «Ο Θεός και Πατήρ Ημών και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, κατευθύναι την οδόν ημών, προς το πλεονάσαι και περισσεύσαι τη Αγάπη εις αλλήλους και εις πάντας, εις το στηρίξαι τας καρδίας πάντων αμέμπτους εν αγιωσύνη έμπροσθεν του Θεού και Πατρός ημών εν τη παρουσία του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων των Αγίων Αυτού». Αμήν.
ImageImage
Ακολούθησε επίσκεψη του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλου στον Πάπα Βενέδικτο τον ΙΣΤ΄ στο Βατικανό, από τις 13 έως τις 16 Δεκεμβρίου 2006.

Για την ιστορική αυτή επίσκεψη, που είναι η πρώτη Προκαθημένου της Ελλαδικής Εκκλησίας λίγες μόλις ημέρες μετά τη συνάντηση Βενέδικτου- Βαρθολομαίου στο Φανάρι αλλά και η πρώτη Ορθοδόξου Προκαθημένου της Ελλαδικής Εκκλησίας στο Βατικανό επί Βενεδίκτου ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος λίγες ώρες πριν αναχωρήσει για την Αθήνα δήλωσε: «… Διατηρούμε αναλλοίωτη την αυτοσυνειδησία της Ορθόδοξης Αλήθειας, την οποία και έχουμε, αλλά γνωρίζουμε ότι έχουμε χρέος να συνεργασθούμε με όλους…».
Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στις Γιορτές Εξόδου στο Μεσολόγγι, 2006.
Μετά από πρόσκληση του Δημάρχου της Ιερής Πόλης Μεσολογγίου ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Ελλάδος Χριστόδουλος, παρευρέθηκε στις Εορτές Εξόδου στο Μεσολόγγι μαζί με πλήθος Ιεραρχών.

Μετά από το Τρισάγιο, στον Κήπο των Ηρώων, στη μνήμη των πεσόντων κατά την Ηρωική Έξοδο των Μεσολογγιτών, ο Μακαριότατος απευθύνει τον παρακάτω λόγο: «Μεσολογγίτες και Μεσολογγίτισσες, Έλληνες και Φιλέλληνες, αυτή η αποψινή συγκλονιστική βραδιά μετέχει και του θρύλου και του θρήνου. Απόψε η Ιστορία κυοφορεί Ιερούς και μεγάλους πόθους απέναντι στους οποίους, εδώ μπροστά στον Ιερό Τύμβο, με προσοχή, με σεβασμό και τιμή και με προσευχή στεκόμαστε όλοι.
Αισθάνομαι αδύνατες τις δυνάμεις μου να αναλύσω, στην αγάπη σας, απόψε τα του θρύλου που είναι συνυφασμένος με την Ιστορία της Εξόδου, αλλά και δεν θέλω κατ’ ουδένα τρόπο να ηγηθώ του θρήνου για όσα συνέβησαν σε βάρος των προγόνων μας εκείνη την Ιστορική βραδιά της Εξόδου. Γι’ αυτό και θα περιοριστώ, με την άδειά σας, με πολύ αγάπη, να επισημάνω δύο – τρεις σκέψεις που έχω, τις οποίες θέλω να κοινοποιήσω σε όλους σας.

Η πρώτη μου σκέψη είναι ότι, όπως στην Αρχαία Ελλάδα και στην Ιστορία της, σημάδεψε την ιστορική της πορεία η μεγάλη εκείνη εποποιία, θα έλεγα, στις Θερμοπύλες, έτσι και στην Νεότερη Ελλάδα σηματοδότησε την ιστορική μας πορεία η Έξοδος του Μεσολογγίου. Και οι δυό αυτές επέτειοι ήταν, θα έλεγα, ταυτόσημες, γιατί και στις δυό αυτές κάποιοι λίγοι ετόλμησαν να τα βάλουν με τους πολλούς, κάποιοι γενναίοι ετόλμησαν να υψώσουν το ανάστημά τους εμπρός σε υπέρτερες δυνάμεις και με τον τρόπο αυτό μπήκαν μέσα στην αθανασία.
Μια δεύτερη σκέψη μου είναι ότι, όπως τότε, έτσι και στην Έξοδο, οι ολίγοι θυσιάστηκαν για τους πολλούς και θέλησαν να μην αφήσουν τους Ασιάτες βαρβάρους να περάσουν εδώ στην πατρίδα. Και αυτοί που ήσαν εδώ έπρεπε να την εγκαταλείψουν για να ξαναβρεί η Ελλάδα την ελευθερία που της ανήκε. Έτσι συμβαίνει πάντοτε, λίγοι θυσιάζονται χάριν των πολλών και εμείς οι Έλληνες έχουμε συνηθίσει, αυτή είναι η παράδοσή μας, αυτή είναι η ιστορία μας, χωρίς να

το σκεφτόμαστε, με αποκοτιές θα έλεγα, να θυσιαζόμαστε πάντοτε εμείς οι λίγοι για τους πολλούς και αυτό να το θεωρούμε τίτλο τιμής μας.

Μια τρίτη σκέψη μου είναι ότι τότε οι Εξοδίτες, οι άνθρωποι που με ελάχιστες σωματικές και βιολογικές δυνάμεις απεφάσισαν την Ηρωική Έξοδο από τούτη εδώ την μικρή Χώρα. Εκείνο το οποίο έκαμαν ήταν η αντίσταση, η αντίσταση η οποία τους οδήγησε σε απονενοημένο διάβημα. Η αντίσταση όμως η οποία απετέλεσε ένα φωτεινό ορόσημο για την μετέπειτα ιστορία μας, εμπλούτισε την πνευματική μας φαρέτρα, και αυτή η αντίσταση απέναντι στο ποικίλο κακό έγινε για όλους εμάς μια πηγή εμπνεύσεως, κάτι το οποίο διαχρονικά το έχουμε όλοι μας ανάγκη.
Μια τέταρτη σκέψη μου, προτελευταία, είναι ότι αυτή την αντίσταση που έδειξαν εκείνοι οφείλουμε σήμερα και όλοι εμείς να δείχνουμε για κάθε μορφή του κακού και της διαφθοράς, για κάθε τι το οποίο έρχεται πραγματικά να αφαιρέσει τη γνησιότητα από την καθημερινή μας ζωή. Η ευτέλεια της κοινωνικής και της δημόσιας ζωής είναι κάτι που απαιτεί από όλους μας αντίσταση, μια αντίσταση η οποία θα φανεί όχι με τα αιτήματα της διόρθωσης των άλλων, αλλά με την δίκη μας πνευματική, πρώτα απ’ όλα, διόρθωση, γιατί αν αυτή η διόρθωση δεν αρχίσει από μας δεν πρόκειται ποτέ να αρχίσει από κανέναν.
Σήμερα, που οι λέξεις χάνουν την αξία και τη σημασία τους, όλοι έχουμε ανάγκη να επιζήσουμε και η ουσιαστική μας επιβίωση εξαρτάται από το αν θα υποταχθούμε στις προστακτικές της εποχής μας και των μεγάλων και ισχυρών δυνάμεων, που επιβάλλουν εις τους μικρούς λαούς τις θελήσεις των, έστω και αν αυτές κείνται μακριά από την δικαιοσύνη και την αλήθεια, η αντίθετα θα υψώσομε τη σημαία της αντίστασης για να φανούμε πως είμαστε γνήσια παιδία εκείνων των αείμνηστων προγόνων, οι οποίοι και όρισαν ποιά είναι η αληθινή ζωή και πως πρέπει να ζούνε οι άνθρωποι.

Τέλος, επιτρέψτε μου να απευθύνω τον λόγο στην νεολαία της Ιερής, αυτής Πόλεως. Παιδιά μου, πριν από λίγο σας καμαρώσαμε όλοι μας να λιτανεύετε, με εκείνο το συγκλονιστικό βήμα σας, τη μεγάλη αυτή στιγμή για το Μεσολόγγι και για όλη την Ελλάδα. Σας είδαμε να φοράτε τις εθνικές μας στολές, αγόρια και κορίτσια, σας είδαμε να είσαστε παιδιά υπερήφανα, γιατί ανήκετε σ’ αυτό το έθνος, γιατί ακολουθείτε τα χνάρια των προγόνων. Παιδιά μου, στα χέρια σας, ύστερα από λίγο, θα παραδώσουμε τη σκυτάλη για την πρόοδο και την ανάπτυξη αυτού του τόπου και είμαστε βέβαιοι γι’ αυτό και στην καρδιά μας υπάρχει η ελπίδα και η προσδοκία, ότι τα χέρια σας θα είναι πανάξια, αξιότερα, θα έλεγα, από τα δικά μας, για να κρατήσετε τον τίμιο θησαυρό της παράδοσης, για να διδάξετε με το ήθος σας, με την αντίστασή σας, με την πολυπραγμοσύνη σας, με την τιμή σας και με την αξία σας όλο τον κόσμο, ότι αυτά όλα που γιορτάζουμε δεν είναι απλές επαναλήψεις μερικών ιστορικών γεγονότων, αλλά είναι πράγματα

τα οποία σμιλεύονται μέσα στην καρδιά μας και μέσα στην ψυχή μας.
Παιδιά μου, θέλω να σας συγχαρώ, θέλω να σας δώσω την ευλογία μου, την ευλογία της Εκκλησίας, για να πάτε μπροστά, για να προοδεύσετε σε τούτον τον τόπο. Έχετε το ακριβό προνόμιο να διαθέτετε μέσα στην πνευματική σας οικοσκευή, τις παραδόσεις αυτού του λαού μας, παραδόσεις που ξεκινάνε από τη αγία Πίστη μας και στη συνέχεια επεκτείνονται στην αγία Πατρίδα μας. Μην ξεχνάτε εσείς τα παιδιά, ότι το ιερό, εκείνο κείμενο το οποίο περιλάμβανε το σχέδιο της Εξόδου άρχιζε με την επίκληση: «Εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου Τριάδος». Έτσι πίστευαν οι αγωνιστές και με αυτή την πίστη προχώρησαν μπροστά, γιατί άνθρωποι που δεν πιστεύουν, άνθρωποι, οι οποίοι δεν είναι σε συνάφεια με τις λαϊκές μάζες, με τις μάζες του λαού μας, δεν τα καταλαβαίνουν αυτά και νομίζουν ότι είναι οπισθοδρομικότητες. Αυτά όμως είναι τα ζώπυρα του έθνους, επάνω σε αυτά στηρίξαμε την ελευθερία μας και αυτά πρέπει να τα τιμήσουμε, γιατί αν τα εγκαταλείψουμε τότε θα χαθούμε.

Οι ελίτ πολλές φορές των κοινωνιών ευρίσκονται σε διάσταση με τις κοινωνικές μάζες. Οι κοινωνικές μάζες είμαστε όλοι εμείς εδώ πέρα, όλοι εμείς που γονατίζουμε μυστικά, μπροστά στον Ιερό αυτό Τύμβο, για να δώσουμε όχι μόνο τιμή στους νεκρούς, αλλά για να επαναλάβουμε τους όρκους μας, ότι πιστεύουμε σε Θεό, ότι αγαπάμε την Πατρίδα, ότι πίσω από όλα αυτά βρίσκεται η αληθινή μας ελευθερία, η αληθινή μας πρόοδος και η αληθινή μας ευτυχία.
Σας εύχομαι καλό Πάσχα, καλή Ανάσταση. Ο Θεός να είναι πάντοτε μαζί με όλους σας, Αμήν».

Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στις Γιορτές μνήμης του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού στο Μέγα Δένδρο – Θέρμο – Αιτωλοακαρνανίας.
Θερμή υποδοχή επιφύλαξαν στον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο οι κάτοικοι του Θέρμου που παραβρέθηκε στις Γιορτές μνήμης του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού στην Πατρίδα του, στο Μέγα Δένδρο – Θέρμου. Τον Αρχιεπίσκοπο συνόδευε ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Κοσμάς, οι Στρατιωτικές, Πολιτικές, Δημοτικές Αρχές, Φορείς του τόπου και χιλιάδες πιστών.

Ο πιο δύσκολος αγώνας για τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο αρχίζει στις 9 Ιουνίου 2007 ημέρα Σάββατο, όπου εισάγεται στο Αρεταίειο Νοσοκομείο Αθηνών. Χειρουργείται και παραμένει νοσηλευόμενος επί σαράντα ημέρες. Με σθένος και υποδειγματική ψυχική δύναμη αντιμετωπίζει την περιπέτεια της υγείας του, από την πρώτη ημέρα. Δίνει σκληρή μάχη για να κρατηθεί στην ζωή παραδίδοντας μαθήματα θάρρους και αξιοπρέπειας.
Στις 18 Αυγούστου 2007 ταξιδεύει, για μεταμόσχευση ήπατος, στο Μαϊάμι. Στις 26 Σεπτεμβρίου η μεταμόσχευση ματαιώνεται λόγω εκτεταμένης μετάστασης του

καρκίνου.

Στις 26 Οκτωβρίου επιστρέφει στην Ελλάδα και όπως ο ίδιος έλεγε «Επιστρέφω στην Ιθάκη μου».

Το «τελευταίο» πρωτοχρονιάτικο μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, 28 Δεκεμβρίου 2007.
«Χρειάζονται να πολλαπλασιασθούν οι άνθρωποι που κάνουν Αντίσταση. Που παραμένουν πιστοί στις παραδόσεις μας, στις αξίες μας, στην ιστορία μας και στους αγώνες μας. Οι αναθεωρητές πολύ κακή συγκυρία επέλεξαν για να γκρεμίσουν από τις καρδιές των Ελλήνων τα κάστρα των θυσιών. Σταθείτε όλοι όρθιοι στις επάλξεις σας και μην ξεπουλήσετε τα πρωτοτόκια μας. Διδάξτε στα παιδιά σας την αλήθεια, όπως την εβίωσαν οι αείμνηστοι Πατέρες μας. Ο λαός μας ξέρει να υπερασπίζεται τα ιερά και τα όσιά του. Το έχει κατ’ επανάληψιν αποδείξει. Και θα το αποδείξει και πάλι. Αντίσταση και Ανάκαμψη. Για να ξαναβρούμε ό,τι έχουμε χάσει, για να υπερασπισθούμε ό,τι κινδυνεύει.»

Το επόμενο μεγάλο και αιώνιο μήνυμα, προς κάθε Χριστιανό, του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου
«Κράτα γερά μέσα σου τα ζώπυρα της Πίστεως που παρέλαβες από τους γονείς σου. Η Ελλάδα είναι η Χώρα των μεγάλων αγώνων για την κατίσχυση των μεγάλων ιδανικών. Μην αφήσεις τη Χώρα σου να χάσει το χαρακτήρα της και να μετατραπεί σε μάζα ανθρώπων, χωρίς συνείδηση, χωρίς Εθνικότητα και χωρίς ταυτότητα. Μέσα σ’ αυτή τη μάζα κινδυνεύεις να γίνεις ένα νούμερο, ένας αριθμός, να χάσεις την ελευθερία της προσωπικότητάς σου. Αδελφοί, μείνατε εδραίοι και αμετακίνητοι σε όσα μάθατε και σε όσα επιστώθητε. Μείνατε σταθεροί στην Πίστη και στα ιδανικά του Γένους. Αυτό είναι το χρέος μας.»

Τα «τελευταία» λόγια του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.
«…Μην ζητήσετε αλλού την ευτυχίαν σας, διότι άδικα θα κοπιάσετε, και δεν θα την συναντήσετε. Μην λησμονείτε ποτέ τα λόγια του Κυρίου, «Ζητήτε πρώτον την Βασιλείαν του Θεού και την δικαιωσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσονται υμίν».
ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΣΑΣ…

Η εξόδιος ακολουθία εψάλλει στις 10 το πρωί στον Ιερό Ναό της Μητροπόλεως Αθηνών. Το σκήνωμα του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου τέθηκε στο Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών σε τριήμερο λαϊκό προσκύνημα.

Πρωτοφανής είναι ο αριθμός των πιστών που πήγαν από κάθε γωνιά της Ελλάδος, κάθε ηλικίας, για να προσκυνήσουν, για να αποτίσουν φόρο τιμής στον «δικό τους

Χριστόδουλο».

Ανάμεσα στο πλήθος ξεχώριζαν οι νέοι άνθρωποι, μαθητές, μαθήτριες, φοιτητές και φοιτήτριες που πήγαν για να τιμήσουν τον Χριστόδουλο λέγοντας το τελευταίο αντίο σ' αυτόν που τους έλεγε «ρε σεις και εγώ σας πάω». Βαρύ το κλίμα στην εξόδιο ακολουθία. Προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, της Ιεράς Συνόδου και παρουσία του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, του Πρωθυπουργού, σύσσωμης της Κυβέρνησης, εκπροσώπων των Κομμάτων του Ελληνικού Κοινοβουλίου, αντιπροσώπων των Ξένων Πρεσβειών στην Ελλάδα, Προκαθημένων της Ελλαδικής Εκκλησίας και εκπροσώπων άλλων δογμάτων.
Στις 17 Μαρτίου του 2008, ο Σύλλογος των Διδασκόντων του Γυμνασίου Νεοχωρίου – Μεσολογγίου, μετά από έκτακτη συνεδρίαση και την εμπεριστατωμένη εισήγηση της Διευθύντριας, Θεολόγου κ. Δέσποινας Γεωργιάδη-Αλεξοπούλου, το Γυμνάσιο Νεοχωρίου παίρνει την προσωνυμία:
[ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ – ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ Α΄].
Στις ημέρες μας, έρχονται πιο συχνά τα προφητικά λόγια του Μακαριστού Χριστόδουλου στη μνήμη μας που μας έλεγε: «Με την παγκοσμιοποίηση που κάποιοι ονειρεύονται θα μας κάνουν «κιμά», η «έφοδος» προς την Ελλάδα μας, την οικογένειά μας και την Θρησκεία μας, δεν θα αργήσει να έρθει. Εμείς σήμερα, με όλα τα δεινά που μας βρήκαν, το μόνο που μας απομένει είναι να αντισταθούμε και να υπερασπισθούμε ό,τι μας απέμεινε…».
Ο Χριστόδουλος της Ελλάδας μας, που μας έδωσε Αγάπη, Πίστη και Ελπίδα, σήμερα… δικαιώνεται!!!
Απόσπασμα από το βιβλίο του Καθηγητή – Συγγραφέα Χρήστο Γερ. Σιάσος. με τίτλο:
«ΟΙ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ 1833 ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ»
Αγαπητέ φίλε Αντώνη σου στέλνω απόσπασμα από το βιβλίο μου γράψε ότι εσύ βρίσκεις καλό, σ' ευχαριστώ. Ετοιμάζω κάτι δυνατό για το Μάρτη, (αφιέρωμα στον αείμνηστο Χριστοφόρο Αλεξανδρόπουλο (1945 – 1958) Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Ευρυτανίας.